

[Christophersen]

af de store kilder til den økonomiske vækst i Europa.

Hvis man vil gøre noget ved arbejdsløsheden i den nuværende situation ud over, hvad man kan gøre gennem et samarbejde med Japan og USA og måske også med nogle af de olieproducerende lande, kunne man også, om end det altså er meget ambitiøst, gennem udvikling af nye omfattende politiske elementer i Fællesskabet, f.eks. en fælles industripolitik og en fælles energipolitik, starte tilsvarende betydelige strukturelle ændringer i europæisk erhvervsliv og økonomi med det resultat til følge, at den økonomiske vækst blev stimuleret.

Endelig vil jeg gerne gøre to bemærkninger om den såkaldte parlamentarikerpleje, som har været drøftet især mellem hr. Erhard Jakobsen og ministeren. Jeg er ganske enig i, at vi her først og fremmest har med et psykologisk problem at gøre, at det ikke er en opgave at etablere nye mekanismer og holde nye møder, men problemet er vel – det har jeg da forstået på mange af de venner, jeg har både blandt danske og fra andre medlemslande i Parlamentet – at der i Strasbourg og undertiden i Luxembourg sidder parlamentarikere, som føler, at det, der foregår i Bruxelles, er noget, der foregår meget langt væk. De føler vel også undertiden, at Kommissionen og Ministerrådet ikke tillægger Parlamentets arbejde eller hele eksistensen nogen særlig betydning. Vi kommer vel heller ikke uden om, at der tid efter anden har været medlemmer af Ministerrådet og formandskaber, som meget bevidst har nedtrappet kontakten mellem Ministerrådet og Parlamentet.

Hvis man behandler et parlament på den måde, altså at man bogstavelig talt holder det uden for bare almindelig samtalekontakt, så fremkalder det nogle reaktioner, og så rejser man den diskussion i Parlamentet, som vi jo nu har set, hvor medlemmerne spørger: hvad i al verden skal vi gøre? Så kigger Parlamentet en ekstra gang i traktaten, og så ser de, at der måske ikke er særlig meget at gøre, men at man muligvis kan gøre to ting: man kan enten forkaste budgettet eller afskedige hele Kommissionen. Det er derved, at der lægges op til disse konfrontationer. Det kunne godt være, at ganske elementær nordisk, uforpligtende, uformel parlamentarikerpleje udøvet omkring et rundt bord kunne have en

betydelig større indflydelse end nok så mange formelle arrangementer, så det vil jeg stærkt opfordre ministeren til at gå i gang med. Jeg har tillid til, at det også vil kunne have en indflydelse på Parlamentets holdning til både Ministerrådet og Kommissionen.

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg er selvfølgelig ked af, at ministeren kender mine synspunkter så godt, som han giver udtryk for, og især da, hvis det er derfor, han har svaret så dårligt på mine spørgsmål.

Men jeg konstaterer altså, at regeringen nu accepterer at hæve EFs momsloft, hvis det bliver nødvendigt, og at den accepterer, at der kan overdrages flere ressourcer til EF, end der er grundlag for i øjeblikket. Vi har igennem flere år forsøgt at afæske regeringen svar om dette; det er hidtil ikke lykkedes, men det er da interessant, at vi nu kan få denne tilkendegivelse fra udenrigsministeren om, at regeringen faktisk vil gå ind for, at momsloftet hæves. Det synes jeg også er værd at have i tankerne, når vi nu i øjeblikket forhandler om afgifter og andre slemme ting.

Ministeren nævner, at man vil gå ind for en afbureaukratisering af EF-Kommissionen og EF-systemet. Det er nok også en ret voldsom målsætning at have; det er i hvert fald temmelig ambitiøst. Jeg kunne godt tænke mig at vide, hvordan regeringen forestiller sig at denne afbureaukratisering skal finde sted. I øjeblikket er det jo sådan, at man har et mægtigt bureaukrati i Kommissionen, hvoraf kun en lille del af det, Kommissionsstaben laver, fører til egentlige resultater. Vil man i den sammenhæng sørge for, at der bliver afskediget folk, eller vil man – hvad der er værre endnu – give de ansatte en større rolle, end de har i øjeblikket?

Jeg synes, det er godt, at regeringen er gået imod udvidelsen af samrådsproceduren, men jeg kan heller ikke i forlængelse heraf se det nødvendige i, at man skal holde uformelle samråd med Parlamentet. Jeg mener, at det eneste, der kan stoppe Parlamentet og dets magtbegær, er, at Ministerrådet står fast og siger til Parlamentet, at man ikke ønsker, at det skal have yderligere magt.

Jeg mangler svar på, hvordan man rent faktisk forestiller sig Kommissionens rolle.